Орган учнівського самоврядування ВПУ №25

25 плюс

Ключем до знань відкриємо майбутнє

Вересень 2009 року №2 (10)

З новими силами до нових висот!

Стартував новий навчальний!

День міста і День профтехосвіти відсвяткували гарно!

Ми ВАС любимо такими...

Ви наші «Най-найкращі!»

До дня працівників освіти учні училища люб'язно погодилися висловити свою подяку нашим дорогим викладачам. Але щоб втілити задум в реальність і зробити це якнайцікавіше, було проведено опитування, що показало, за що саме потрібно подякувати нашим наставникам і які вони в нас особливі. Отже, протягом тижня я виконувала цю важливу роботу. Поспілкувавшись з учнями, виявила, що наших любих наставників (зокрема, викладачів) можна згрупувати за кількома найбільш поширеними номінаціями. А в цих номінаціях, назви яких починаються з префікса «най», визначилися «най-най» (хоч це було й не так легко зробити).

Отже, розпочинаємо нашу презентацію. Ця вчителька – неймовірна. Бо, не дивлячись на багаторічний педагогічний стаж, може зберігати спокій і проводити урок, ні разу не підвищивши голос, у найважчій групі. Викладачка може обійтись без зауважень до учнів і водночас навчити їх необхідного й завоювати їхню любов, що передається з покоління в покоління учнів училища. Тож, представлю:

1. ***Най-найспокійніший викладач*** – **Коротун Галина Василівна**!

В наступній номінації перемогла фанатка свого предмета, віддана своїй справі викладачка, яка живе роботою, знає відмінно свій предмет і хоче, щоб учні знали його не гірше, настійливо навчає, не витрачаючи жодної хвилинки дарма. Це:

2. ***Най-найвимогливіший викладач*** – **Лукащук Надія Володимирівна**.

Поспілкувавшись з учнями, я дізналась, перед чиїми уроками учні тремтять. Цей викладач не терпить, коли запізнюються на його уроки бодай на хвилину. Він уважно придивляється до кожного, хто приходить пізнавати його предмет, щоб визначити вартих гарної оцінки і тих, хто повинен вивчити конспекти на зубок. Мало щасливчиків складають у нього залік з першого разу. До вашої уваги:

3. ***Най-найсуворіший викладач*** – **Сімчук Михайло Васильович**.

Під час опитування учні залюбки називали тих, на чиї уроки поспішають з радістю. Ця викладачка виявилась найбільш згадувана в цьому плані. Вона з материнським, а то й з дружнім розумінням ставиться до учнів, намагається зробити урок цікавим і легким, завжди старається допомогти й не може відмовити учням у проханнях. Отже:

4. ***Най-найдоброзичливіший викладач*** – **Савчук Наталя Василівна**.

Коли ж серед учнів заходить мова про правильне оцінювання (можуть бути не дуже приємні оцінки, зате відповідні знанням), про справедливість та об'єктивність, більшість віддає перевагу цій учительці:

5. ***Най-найсправедливіший викладач*** – **Бас Галина Сергіївна.**

В останній за нашим списком номінації, але не останній за значенням, перемогла енергійна й цікава, улюблений викладач багатьох учнів, майстер своєї справи, комп'ютерний геній, що не буде спати вночі, але навчить своїх вихованців правильно використовувати нові технології. Ви вже здогадалися, про кого мова:

6. ***Най-найсамовідданіший викладач*** – **Грушецька Інна Олександрівна**.

Не дивлячись, що номінацій у нас тільки шість, що в цьому заочному конкурсі брали участь не всі викладачі училища і зовсім не брали участі майстри та вихователі, зауважу: що всі наші наставники непохитно займають номінацію «Най-найкращий», бо кожен володіє своїми унікальними якостями, має свою методику і правила роботи, по-своєму любить цю роботу та учнів. Лише в нашому училищі можна зустріти колектив таких прекрасних, педагогів, професіоналів. Від імені всіх учнів дякую за вкладені в нас знання, душевне тепло, за непосильну працю, за наше професійне виховання та становлення, за те, що формуєте з нас справжніх людей. Бажаємо професійних успіхів, підкорення найбільших висот, цікавих уроків і здібних та вдячних учнів.

Ольга Оріщина,
третьокурсниця,
наш кореспондент

М и В А С л ю б и м о т а к и м и …

Слово про наставника

Знай наших!

Інна Олександрівна Грушецька

Кабінет інформатики ВПУ №25, який створила викладач інформатики І.О. Грушецька, визнано в минулому навчальному році кращим кабінетом інформатики в системі профтехосвіти області. Щоб не відставати від часу в постійно оновлюваному світі інформаційно-комп'ютерних технологій, потрібні неймовірне працелюбство, залюбленість у свою справу і самовіддача, що й характерне для улюбленої вчительки багатьох учнів Інни Олександрівни.

Оксана Олександрівна Присяжнюк

Самовіддано навчає комерційній справі учнів НТЦ О. О. Присяжнюк. Добросовісна, старанна, знаюча, вона багато працює над удосконаленням навчальної роботи з учнями. Розроблений нею комплекс навчально-методичних матеріалів з професії «Комерційна діяльність» визнано у 2008-2009 навчальному році найкращим серед навчально-тренувальних фірм України. Її учні люблять і гордяться своєю молодою, здібною наставницею.

Любов Василівна Пархом'юк

Майстер виробничого навчання з професії електромонтер Л.В. Пархом'юк у минулому навчальному році взяла участь у Всеукраїнському огляді -конкурсі «Робітнича професія-2009». Підготувавши на конкурс профорієнтаційні матеріали з даної професії, вона перемогла на регіональному етапі конкурсу, а у всеукраїнському рейтингу її напрацювання вийшли на шосте місце. Учні, майбутні електрики, мають з кого брати приклад в освоєнні такої потрібної професії.

Коли стосунки довірливі

Інна Миколаївна Карпенко – людина, варта гарних слів. Про неї я б сказала: «Вихователь від Бога». Вона виховує нас не тільки на запланованих виховних годинах, а й на перервах, на вулиці, в театрі, в спортзалі, на клумбі, в мандрівці і – всюди, де тільки буває з групою чи з окремими учнями. Її життя – то служіння юному поколінню, а значить – майбутньому.

Завдяки нашому майстру-вихователю в групі сформувалась тепла, доброзичлива атмосфера. Її турботу відчуває кожен. А у самої стільки клопотів, доріг гараздів і негараздів позаду! Стільки ж чекає й попереду. Для нас кожен день, проведений з цією цікавою людиною несе щось нове, незабутнє, неповторне і зміцнює нашу пошану до вчительської праці, повагу до ПЕДАГОГА.

Добре, коли учні довіряють учителю. Саме довіра об'єднує нас з Інною Миколаївною. Вона передає нам свою життєву мудрість. Її кредо: «Не кидай камінь угору, бо впаде тобі на голову. Якщо задумаєш щось лихе для когось – це принесе нещастя іншому, а потім ще більше тобі самому».

Ми щиро вдячні Богові за те, що дав нам такого Вчителя. Нехай життя цієї гарної людини буде наповнене вірою, надією і любов'ю.

Вітаю всіх педагогів з професійним святом і присвячую Вам ці поетичні рядки:

Вчителі наші добрі й прекрасні!
Я присвячую вам ці рядки,
Ви – як сонця промінчики ясні,
Ви – як ніжних троянд пелюстки.
Кожен з вас має щось особливе,
Загадкове й в той час чарівне,
І красиве, і щире, і миле,
І як сонце в душі осяйне.
Ви – як ангели, мама і тато,
Огортаєте всіх нас теплом,
Ми вам можемо все довіряти,
Перед вами схиливши чоло.
Так, бувають проблеми із нами,
Та ви знайдете завжди підхід,
Не поскаржитесь батькові-мамі,
Не піднімете на ноги світ.
І життя нам відкривши секрети,
Направляєте нас в майбуття,
І гартуєте крила до лету –
Так, як птах вчить літати дитя.
У своїй ви безмежні любові
Щедро нам роздаєте тепло.
Як образимо вчинком чи словом –
Простите, що погане було.
Тож подяку складемо натхненну
За любов, що ви нам віддаєте,
За терпіння, з яким ви щоденно
В світ професій нас щиро ведете!

Мирослава Присяжна,
учениця гр. №26, наш кореспондент

Ми ВАС любимо такими…

Напередодні Дня працівників освіти Учнівська Прибузька Республіка «Майбуття Поділля» відзначала річницю свого народження. До цієї першої дати республіканці провели День самоврядування. Перша п'ятниця жовтня запам'ятається тепер усім надовго. Учні спробували себе в ролях викладачів, заступників директора і навіть самого директора.

В ролі директора

Життя – чудове і світле, сповнене несподіванок і сюрпризів. Та найкращим періодом у житті таки справді є пора навчання. А й справді, це час, коли ти ще безтурботний учень, але вже вчишся бути відповідальним і маєш багато можливостей для самовдосконалення. У цей період обов'язково є поряд з тобою наставники, які не тільки відкривають тобі професійні шляхи, а й оберігають твою особистість від згубних впливів, допомагають іти до кращого, до вищого. Саме педагог відіграє чи не найважливішу роль у формуванні і становленні молодого покоління. А щоб учні могли зрозуміти й усвідомити цю роль, учнівське самоврядування спільно з адміністрацією училища надало їм можливість за один день подорослішати й відчути, що воно таке – бути педагогом. День самоврядування, чи, я б сказала, «День дублера» значно зблизив нас: учнів і педагогів. Ми відчули, що й справді можемо співпрацювати.

Не без здивування довідуюсь, що мені випадає можливість бути в цей чудовий день дублером самого директора. …Ранок. Поспішаю в училище в очікуванні нового. Невимовно хвилююсь, зупиняючись перед дверима приймальні. Привітний секретар (отакими, напевне, й повинні бути секретарі керівників) Людмила Леонідівна чемно запрошує до кабінету. Збираючись з думками й гамуючи хвилювання, переступаю поріг.

Олег Олександрович, хоч уже поринув у ранішні клопоти, радо вітає мене з добрим ранком. Окидаю поглядом затишний кабінет. Широкий стіл, заставлений службовими телефонами, газетами, журналами, документами, наче уособлює цю людину – працьовиту й невтомну. Поки я зручно влаштовуюсь у кріслі, Олег Олександрович детально вивчає текст листа з вищестоящих органів, дає розпорядження про виконання. Ще раз оглядаю кабінет. Приваблює погляд красива статуетка на столі з написом «Флагман сучасної освіти-2008». Помітивши моє зацікавлення, Олег Олександрович з гордістю каже, що наше училище веде перед у навчанні, у спортивній, позанавчальній роботі, а тому є флагманом (що означає *перший, головний*) профтехосвіти.

Поки ми розмовляємо, до кабінету сходяться майстри-вихователі для вирішення поточних проблем. Заходить мова про запізнення учнів на уроки, зокрема на лінійку. Директор не шкодує доброго слова для вихователя, чиї вихованці виявилися найзібранішими (жоден не запізнився). Видно, як приємно це для вихователя. А якби учні бачили винуваті вирази обличчя тих, чиї вихованці не навчилися бути дисциплінованими, то ніколи б не підставляли ось так своїх наставників.

Двері кабінету майже не зачиняються. Щораз заходять відвідувачі, кожен зі своїми справами, питаннями, проблемами. Кожного наш директор уважно вислуховує, толерантно щось рекомендує чи зауважує. А ось приємна місія: підписує вітальні листівки для своїх колег-освітян з Днем працівників освіти.

Нарешті з'являється вільна хвилинка, і я маю змогу поцікавитись у керівника училища, як він особисто відзначає професійне свято. Вперше дізнаюсь, що є привід відзначати не одне, а два свята. Бо ж 2 жовтня – День професійної освіти, а цьогорічний календар долучив до цього свята ще й традиційний День Учителя. Олег Олександрович відверто каже, що під святкуванням, він розуміє, крім урочистостей, ще й культурне спілкування з колегами, друзями за чашкою кави з тістечками. «Адже культура – це один із найважливіших аспектів нашого життя, – підходить він до теми глобальніше. – Наша мова повинна бути чистою і красивою. І якщо ти педагог, то твоя культура має бути високою. Треба постійно мати на увазі, що вихованці поглинають не тільки позитивне, а й негативне». Замисливши на мить, Олег Олександрович пригадує, як декілька років тому День Учителя відзначали в училищі дещо по-особливому, презентуючи виставку творчих робіт самих педагогів: вишиванок, декоративних композицій тощо. Директор теж не втримався, запропонувавши свої вироби з дерева (цим ремеслом він особливо захоплюється). «Варто було б відродити цю традицію, щоб учні бачили в педагогові не тільки вчителя-предметника, майстра, а й багатогранну особистість», – ділиться думками Олег Олександрович.

Час у розмові минає непомітно. Кабінет знову наповнюється відвідувачами. Мовчки спостерігаю. Кидається у вічі вихованість, делікатність, привітність у поєднанні з серйозністю в розмові директора з підлеглими. Ні при яких обставинах не підвищується тон розмови. Це ж треба: така витримка в людини! Запам'яталося, як ввійшла незнайома жінка й цікавилась наявністю вакансій (шукає роботу для сина). Вакансій, як я зрозуміла, в училищі нема. Й очікуваною відповіддю могла бути: «Нічим, на жаль, допомогти не можу». Проте Олег Олександрович поводиться зовсім по-іншому, обіцяючи переглянути штатний розпис і спробувати допомогти. Жінка з вдячністю і надією, наче на крилах, покидає кабінет.

Дивлячись на Олега Олександровича, починаю розуміти, що ця людина і робота – одне ціле. Училище – справа його життя. Йому, напевне, важко уявити свій світ без учнів, працьовитого колективу. Навіть не помітила, в яку мить покинуло мене хвилювання. Відчуваю лише повагу до директора, гордість, за те, що ВПУ №25, в якому я навчаюсь, має саме такого керівника. Стає соромно за свої помилкові думки про недоступність нашого директора. Тепер розумію, що за його серйозним, поважним виглядом ховається талановитий і мудрий керівник, натхненний і невтомний педагог, турботливий батько й доброзичлива людина.

З деяким жалем покидаю кабінет директора – керівника від Бога. Якби можна було частіше проводити такі дні самоврядування, уявляю, наскільки б це зблизило учнів і наших наставників. А ще хочеться звернутися до всіх, хто навчався чи навчається у ВПУ №25: «Будьте гордими за наше училище. Поважайте правила, за якими тут живуть. Впроваджуйте нові традиції, робіть заклад ще кращим, ще привабливішим. Любіть, шануйте і поважайте своїх керівників, наставників, усіх працівників училища! Читайте газету «25 ПЛЮС», беріть активну участь у її творенні! Насолоджуйтесь учнівським життям!»

Ольга Оріщина,
учениця ІІІ курсу, редактор часопису «25 плюс»

В ролі заступників директора

Вероніка Грищук зрозуміла, як непросто заступнику директора з навчальної роботи Галині Сергіївні Бас розробляти розклад уроків так, щоб було добре всім: і учням, і педагогам, організовувати навчання так, щоб отримати від нього найбільший ефект, і ще багато секретів роботи, якій Галина Сергіївна віддала вже понад два десятки років.

Галина Брошневська переймає секрети організації навчально-виробничого процесу в заступника директора з навчально-виробничої роботи Олени Олегівни Загіки.

Дар'і Ацегейді випала нагода ознайомитися з обов'язками заступника директора з науково-методичної роботи Тетяни Григорівни Мар'янич, яка дбає про підвищення професійної майстерності наших педагогів.

Педагог у ролі учня

День самоврядування, день дублера – як би ми не називали цей цікавий експеримент, але спрямований він на те, щоб ті, хто навчає, і ті, хто навчається, краще розуміли одні одних. А ще він допомагає нам, учням, ставати в одну мить дорослими, зваливши на плечі таку відповідальність, як учити інших. В такі моменти добре розумієш, як непросто й нелегко це робити нашим дорогим учителям. Та й тому, хто опинився на місці вчителя, непереливки. Досить сам хвилюєшся, щоб не осоромитися, щоб легко й доступно пояснити матеріал уроку (так, аби й тобі самому було цікаво), та ще й уся група спостерігає за твоїм станом, поведінкою, мовою. Хтось порадіє за тебе, хтось поспівчуває, а хтось і посміється. Випробування справжнє, скажу я вам! Мені в цей день випала можливість ознайомитися з обов'язками заступника директора з навчально-виробничої роботи Олени Олегівни Загіки.

Відразу ж роблю висновок, що організовувати професійне навчання – це досить складно. Треба вміти працювати і з майстрами та викладачами спецдисциплін, і з учнями. Треба добре володіти тонкощами професій. Треба налагоджувати стосунки з роботодавцями. Треба дбати про обладнання майстерень і лабораторій. Треба… Треба.. Треба… Вразило однак те, як спокійно й доброзичливо, наче рівний з рівним, Олена Олегівна розповідала про свою роботу. Так само виважено, вдумливо приймала якісь рішення, розмовляла з підлеглими.

Побувала я й на уроці дублера-математика, навіть до дошки викликала мене «вчителька-республіканка». Як не дивно, але ставлення моє як учня до вчителя не змінилося. Хотілося не підвести. Хотілося, щоб наші наставники бачили: нам можна довіряти серйозні справи!

Одним словом усе було в цей день супер-чудово!Шкода тільки, що це тільки одноразовий експеримент. Може, варто дні самоврядування практикувати частіше, а не раз у рік?

Галина Брошневська,
другокурсниця, наш кореспондент

В ролі педагогів

Ахунова Альона випробувала себе в ролі викладача математики. Тепер зрозуміло їй, скільки зусиль докладає Галина Сергіївна, аби донести до учнів цю потрібну науку й пробудити в них пізнавальний інтерес

А Даша Ацегейда пережила подвійне випробування, дублюючи викладача математики Наталю Іванівну Котоній та ще й не у своїй групі. І перше, й друге випробування їй сподобалось.

У 23 групі на уроці англійської мови вирішили зімпровізувати. Без попередньої підготовки Іра Мужевітіна спробувала себе в ролі викладача. Алла Миколаївна Тхорик дала їй перед самим уроком деякі вказівки. Все вийшло!

Дякую, школо! Здрастуй, училище!

Хто з нас, юних, цінує дитинство? Та майже ніхто. Тільки з часом, пізнавши труднощі дорослого життя, ми зі щемом згадуємо безтурботність і безпечність дитячих років.

Переступила поріг училища і все частіше зринає в пам'яті рідне шкільне подвір'я, теплі й водночас суворі погляди вчителів. Відчуваю нестримне бажання вклонитись їм низенько-низенько, до самої землі. Бо ж, розумію, скільки зусиль вони доклали, аби збагатити наші серця, навчити нас цінувати життя й розуміти, що воно одне, дане Богом. Ми внутрішньо дорослішали саме завдяки вчителям.

Із солодким болем згадую свій клас, парту… Багато з нас не усвідомлює ціну вчительського дарунку – щедро даних нам знань і науки життя.

Але для кожного настане час цього усвідомлення й захочеться ще раз сісти за свою парту, почути мелодію шкільного дзвоника, привітати вчителя приємною посмішкою, подякувати класному керівнику за терпіння, розуміння, любов.

Тепер знаю, як би не склалося моє життя, завжди вдячно згадуватиму вас, рідні мої вчителі, молитимусь за вас, за здоров'я ваше і ваших дітей. А при зустрічі обов'язково подякую вам, цілуючи руки.

Нехай сонце завжди радо стрічає вас теплим промінням, нехай посміхається вам доля, бо маєте шляхетне призначення – дарувати знання, творити з неслухняних дітлахів самостійних, дорослих, відповідальних людей.

Дякую тобі, школо! Здрастуй, нове, цікаве – здрастуй, училище!

Аня Хом'як,
учениця гр.. 1К, наш кореспондент

ЯК ЗВИКАЄТЬСЯ ТОБІ, ПЕРШОКУРСНИКУ?

Збулася мрія: ти – учень ВПУ № 25. Та минає декілька місяців – і радість поступово витісняється проблемами, страхами…Проте, в будь-якій справі успіх в основному залежить від тебе самого, від правильно обраної стратегії.

Перші труднощі пов'язані з незвичністю форм навчання, необхідністю самоорганізації, зі збільшенням обсягу самостійної навчальної роботи. Процес адаптації ускладнюється ще й через розрив попередніх дружніх зв'язків, незвичний характер нових взаємин, зміну навчального закладу й місця проживання, незвичність гуртожитського життя….

Однак ці проблеми і труднощі не є такими болісними для учнів, які були твердими у виборі професії та навчального закладу. Їм легше долати перешкоди хоча б тому, що мають перед собою мету. Ті ж першокурсники, котрі потрапили в училище випадково й не бачать конкретної професійної перспективи, сприймають навіть буденні дрібниці як велику невдачу, відчувають сумніви щодо вибору як професії, так і навчального закладу.

Як же діяти в такому випадку? Для початку пропоную кожному провести ***самотестування***, яке допоможе визначити рівень адаптивності до нових умов.

Розглянь кожне з наведених нижче тверджень і поміркуй, чи стосуються вони тебе. Обери один із варіантів відповідей («так» або «ні») і підрахуй кількість позитивних відповідей.

1. Я втомлююсь, коли працюю.
2. Я не можу зосередитися на чомусь одному.
3. В мене виникає занепокоєння з будь-якого приводу.
4. Коли я щось роблю, в мене тремтять руки.
5. Я часто хвилююсь.
6. Мені нерідко сняться жахи.
7. Я пітнію навіть у прохолодну погоду.
8. Я весь час відчуваю голод.
9. У мене часто болить шлунок.
10. Іноді через занепокоєння я страждаю безсонням.
11. Мене легко роздратувати.
12. Я більш чутливий, ніж інші.
13. Я часто чимось занепокоєний.
14. Шкода, що я не такий щасливий, як інші.
15. Я легко можу заплакати.
16. Я нервую, коли мені доводиться чекати.
17. Іноді я почуваюся таким щасливим, що не можу всидіти на місці.
18. Я пасую перед труднощами.
19. Іноді я відчуваю свою нікчемність.
20. Я сором'язлива людина.
21. Я вважаю, що в усьому для мене є труднощі.
22. Я завжди в напруженні.
23. Іноді я відчуваю себе розбитим.
24. Я уникаю труднощів.

Оціни свої відповіді за такою шкалою:
не більше 3 – ти маєш ***високу*** адаптивність і порівняно легко зможеш пристосуватись до нових умов навчання;
від 4 до 10 – адаптивність ***середня*** (переступивши поріг училища, ти можеш мати певні труднощі, негативний вплив яких зможеш порівняно легко подолати, якщо налаштуєшся на успіх);
від 11 до 20 – адаптивність ***низька*** (зміна умов навчання може викликати багато негативних емоцій, відчуття неможливості подолати труднощі, проте при наполегливій роботі над собою й терпінні ти маєш шанси їх подолати, тільки не замикайся в собі, поділися своїми проблемами з друзями, звернись до психолога);
понад 20 – адаптивність ***дуже низька*** (у тебе може скластися враження, що неприємності набирають лавиноподібного вигляду, що все в цьому світі спрямоване проти тебе; не соромся звернутись за допомогою до кваліфікованого фахівця-психолога або соціального педагога).

Л.М. Дунець,
практичний психолог ВПУ № 25

Пропонуємо руку підтримки!

Вереснева пора по-своєму прекрасна, бо дарує цікаві знайомства з новими друзями-першокурсниками. Ми добре розуміємо, як потрібна їм дружня підтримка, бо самі рік тому почали новий етап у своєму житті. Хтось відразу заглибився в бурхливе життя училищного учнівства, хтось соромився, хтось вичікував, хтось приглядався. Зате вже з перших днів нового навчального року ми всі активно включилися в діяльність у рамках Учнівської Республіки. Хочеться закликати вас, дорогі наші молодші друзі, щоб ви не вичікували й не боялися показувати свої вміння, знання, здібності. Не втрачайте час на роздуми на зразок «треба-не треба», а приєднуйтеся до наших цікавих справ, пропонуйте щось своє. А ми пропонуємо вам дружну руку підтримки!

Таня Дрозд,
другокурсниця, наш кореспондент

Ми вже встигли познайомитися з багатьма першокурсниками, і бачимо, які всі вони різні, які цікаві. Кожен має власну точку зору. Наше училище для всіх одне, але кожен по-різному його сприймає. Хтось бачить у ньому лише привабливе, а хтось – не зовсім привабливе. Але всі сходяться на тому, що тут почувають себе дорослішими, ніж у школі. Першокурсникам подобається, що їм довіряють серйозні справи, що вони мають можливість організовувати своє життя і завдяки цьому, як дорослі, відчувають відповідальність за довірену справу. Бурхливе спортивне й культурне проведення часу багатьом імпонує. А ми, другокурсники, у свою чергу раді, що маємо таких активних друзів-першокурсників. Якщо ж виникатимуть якісь труднощі, ми завжди готові допомогти.

Даша Ацегейда.
другокурсниця, наш кореспондент

Вірю в себе!

Мені часто доводилось переживати моменти, коли, здавалося, світ відвертався від тебе, близькі ставали чужими, темрява покривала серце. Не кожен зможе зрозуміти таку людину (тим паче юну). Це під силу лише тому, хто сам пізнав біль самотності, а коли знаходив розуміння, то його серце починало частіше битися.

Ніколи не думала, що свій внутрішній світ розкрию в чужому місті, серед чужих людей. Здивувало, що краса внутрішнього світу ще комусь потрібна, що мене таки виокремили з натовпу, помітили мою індивідуальність. Тепер я знову відчуваю тепло ранішнього променя, радію краплинам дощу, що падають на землю. Раніше мені здавалося, що це не краплини, а чиїсь серця розбиваються об тверду землю. Доля посміхнулася – і я вдячна Небесам!

…Усього два місяці минуло, як я почала новий етап у своєму житті, а все навколо вже таке близьке: стіни моєї кімнати й люди, які зустрічають мене теплими посмішками. Я все це люблю, хочу бачити щодня те, що дарує мені радість життя. Я вірю в себе!

Аня Хом'як,
першокурсниця, наш кореспондент

Волонтерство – потреба душі

Творення добра, милосердя має ввійти в плоть і кров кожної свідомої людини. Тому ми, республіканці, турботу про одиноких людей похилого віку і дітей-сиріт вважаємо найпершим своїм обов'язком. Ще в минулому навчальному році в училищі сформувалася надійна команда волонтерів, які взялися опікуватися літніми людьми, що проживають у сусідньому з нами геріатричному пансіонаті. У цьому році до неї приєдналися небайдужі першокурсники.

Щосереди наші волонтери відвідують своїх добрих, мудрих підшефних. З деякими мешканцями пансіонату учні здружилися так, що й не чекають середи, а поспішають до них тоді, коли мають вільний час. І як то приємно було, коли на свято працівників освіти та в День народження Учнівської Республіки вони завітали до нас. Прості слова поважного гостя: «Не забуваймо, що всі ми – ЛЮДИ!» справили на нас більше враження, ніж якийсь завчений пафос.

Повинна сказати, що не кожен має бажання займатися волонтерством. І ми не збираємось нікого змушувати. Добра з-під палки не буває. Тому вдвічі приємно, коли учні самі проявляють ініціативи. Значить, є в цьому потреба душі. Хай буде так завжди!

Марина Нікітішена,
студентка II курсу НТЦ,
керівник волонтерської служби, наш кореспондент

Приємно доставляти радість

Навіть не думали, що опікуватися літніми людьми так цікаво і приємно. Але за рік існування в нашому училищі волонтерської служби ми подружилися з двома жінками поважного віку, які мешкають по сусідству з училищем – в геріатричному пансіонаті. Тепер не раз виникає в нас думка: «Якими ж непростими бувають долі в людей! І як важко, напевне, залишитися в старості самотніми!». Ось 75-річна тьотя Надя (Надія Степанівна Пастернак) з Городоччини потрапила до будинку престарілих через те, що захворіла на інсульт (відняло праву сторону), й не було кому доглядати її. Свої молоді роки віддала роботі в колгоспі. Сім років перед пенсією трудилася кухарем у школі. Тьотя Надя з таким теплом згадує школу та учнів, які дуже її любили. Дружно прожила з чоловіком 42 роки, а коли 12 років тому його не стало, залишилася одна. Ця душевна жінка добре ставиться до сучасної молоді. Вона вірить, що з нас будуть хороші люди.

В кімнаті з Надією Степанівною проживає 86-річна Віра Іванівна Паламар з Лісових Гринівців. Ця досить поважного віку жінка працювала колись у Лісогринівецькому профілакторії. Її провідують внуки і правнуки. А тут, у пансіонаті, ці жінки мають хороших друзів з інших кімнат. Тепер до них додалися ще й ми. Вони нам завжди дуже раді, люблять вести з нами розмови на різні теми, а нам приємно доставляти їм радість.

Надія Бахіна, Дарія Тирчик,
Мар'яна Парубоча, Катерина Мардзявко,
другокурсниці, волонтери

За покликом милосердя

Ми, актив групи №27, вийшли з ініціативою до дирекції училища взяти постійне шефство над дітьми-сиротами дитячих будинків у нашому місті. Заступник директора з виховної роботи Володимир Іванович Варцаба підтримав цю ініціативу, налагодив контакт з одним із дитячих будинків. Нами оголошена благодійна акція серед учнів та працівників училища по збору коштів, одягу, іграшок на підтримку дітей-сиріт.

Надихнуло нас до цього співчуття до дітей, які втратили своїх батьків, або батьки яких відмовились ростити й опікувати їх. Ми гадаємо, що наша матеріальна й особливо моральна допомога та підтримка, наше піклування допоможуть цим обділеним долею діткам рости здоровими й фізично, й морально. Важко обходитись без материнської любові. Тому чим більше тепла наших сердець ми подаруємо сиротам, тим легше вони ставатимуть на ноги.

Такі акції мають бути не одноразовими. Бо вони є проявом нашої людяності й милосердя. Більше таких акцій проводитимемо – більш людяними ставатимемо. І це потрібно як для дітей дитбудинків, так і для нас. Та й, взагалі, вважаємо, що кожному під силу якось допомогти цим дітям – тим більше, що чужих дітей, як ми знаємо, не буває, і їхні долі нам мають бути не байдужі.

Тому закликаємо всіх, хто відчуває в собі поклики милосердя й бажання робити добро, долучитися до цієї благодійної справи.

Анастасія Матвієнко та Вікторія Юзікова,
учні групи № 27, наші дописувачі

Інформація до роздумів:
Щороку в пологових будинках породіллі залишають близько 2 тисяч дітей. «Соціальних сиріт» в Україні – ***понад 100 тисяч!***

Не сварися, животику!

Розкажу вам про гуртожитські будні, зокрема про те, що полюбляють їсти й готувати наші учні, та й узагалі, чи вміють куховарити, а коли не вміють, то чим харчуються. Озброївшись фотоапаратом, блокнотом і самописком вирушаю на учнівські поверхи гуртожитку, точніше – на учнівські кухні. І що ж вияснилось? Кухонною королевою є, звичайно ж, КАРТОПЛЯ. Зранку – варена, в обід – смажена, увечері – та, що залишилася. А коли не залишилася страва? – Виручає холодильник. Що перше з його комірчин потрапить до рук, – тому дорога до шлунку. А вибір є тоді, коли всі четверо чи п'ятеро господарів кімнати приїжджають з дому. О! В такі дні дверцята холодильника навіть зачинятися не хочуть, пузом видуваються, бо аж розпирає.

Смакота!

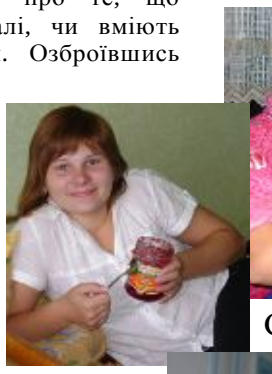

Смакота!

Супами та борщем пахне на учнівській кухні не надто часто. Хоч і корисно попоїсти ріденького й тепленького, але не хочеться з тим гратися, коли в холодильнику – домашня смакота. Початок тижня – це все-таки класно! Але ж запаси невичерпними не бувають. І з другої половини тижня на кухнях пахне картопляним пюре або вермишелевими швидкосупами, якими з радістю постачає нас сусідній продуктовий магазин. І хоч на такій їжі далеко не заїдеш, але добре, коли є й така. Якщо ж разом із домашніми припасами вичерпуються ще й кошти (а животик… свариться, ой свариться, їсточки просить!), на цей випадок із найдальших закутків, з-під ліжок дістаються «заначки» – по-простому «закрутки», які колись запасливо туди засунули та й забули. Аж раптом – і згадалося! Цікаво! Еге ж? З багатьма таке трапляється. Для декого це зовсім звична історія. Може, й зараз оце хтось із лінькуватих старших байдикує, не бажаючи задовольнити забаганки свого животика,
який усе свариться і свариться?

Галина Брошневська,
наш кореспондент, ведуча сторінки

*Редакція отримала лист нашого читача, студента Хмельницького політехнічного коледжу, який пропонує учням училища підтримати цікаву ідею – створити колективний збірник творів за абеткою. Найцікавіше те, що всі слова у творі обов'язково мають починатися на одну і ту ж літеру алфавіту. Таке неймовірно важке завдання полегшить гумор. Отож, розпочинаємо ПРОЕКТ – Збірник абеткових усмішок «Творчо твір твори!». Першу усмішку на літеру «П» пропонує автор листа. Чекаємо ваших усмішок на літери: «**А», «Б», «В», «Г», «Д», «Ж», «З».** Підказка: Вам неймовірно допоможе Тлумачний словник!*

Творчо твір твори!

Про Петра

Приїхав потягом Петро провідати Прокопа. Пройшов під плотом попри пень. Присів, посидів, почекав Прокопа. Промайнуло півдня. Прибіг Прокіп побачити Петра. Потішились, погомоніли, по-холостяцьки пошепотілись про події повсякденні, про питання, проблеми, переконання.

Поважає працю помарнілого Петра переконливий Прокіп. Потішився прекрасним працівником, потенційним переможцем-пахарем. Помітив Прокіп перемоги Петра, поважає проворного працівника. Подумав Прокіп: «Потребує підтримки Петро. Приїду потім, підтримаю підприємливого Петра». Повеселілий Петро підскочив: «Приймаю повністю пропозицію побратима Петра!»

Ігор Обертюк,
студент І курсу Хмельницького політехнічного коледжу, мешканець гуртожитку, читач газети «25 плюс»

Що найголовніше?

Любов – таке болісне слово, яке ми найбільше пізнаємо в юності. З народження отримуємо любов матері і вона залишається з нами назавжди. А потім зустрічаємо ту, єдину, ЛЮБОВ. Вона буває взаємною, а частіше – ні. Тоді й починаємо розуміти, що таке страждання, біль…

Кожен з нас прагне найглибше пізнати любов, не відаючи, що вона накличе, і що буде з нами після того, як...

А хтось і не хоче кохати, бо вже встиг обпектися або ж через страх невідомості. Але більшість (чи то на щастя, чи на жаль) таки зустрічає свою половинку. І, що б там не говорили, та любов – це щастя. Навіть, якщо ти проплачеш у подушку всю ніч, розумієш, що це почуття дається недарма. Недарма людина страждає, плаче, відчуває нестерпний душевний біль, який згодом компенсується добром. Бо таки правда: все, що з тобою відбувається – на краще.

Та й що таке біль? Це ті ж наші переживання, пустота в душі. Буває нестерпно болить тіло, але коли болить душа, то… Так, звичайно, все минає, всі рани (й тілесні, й душевні) заживають. Ми можемо не згадувати той біль, та рубці залишаються.

Але, може, не треба так далеко заходити у своїх думках і страхах? Не треба боятися любові і того, що з нею прийде. Адже перевірено життям: те, чого ми найбільше боїмося, – приходить. Тому треба перебороти свої страхи – і станемо сильнішими, і навчимося любити. Бо це – найголовніше!

Юлія Легуцька,
учениця групи №23, наша дописувачка

А вчитися подобається всім – що й казати..

УСМІШКА

Добридень усім! Дозвольте представитись: я – таємний шанувальник газети «25 плюс», постійно стежу за її творенням, хоч це (стежити) й не так легко вдається, бо ж дуже малий тираж газети. Доводиться правдами й неправдами добувати кожен номер. Оце зібрався й сам написати вам про своє училище – вашого «паралельного» сусіда.

Отже, навчаюсь я в **Н**айвищому **Н**айпрофесійнішому **У**чилищі, знаному під номером **2255,** яких більше нема у світі. Тільки на перший погляд здається, що учні освоюють тут професії, але дивитися треба глибше й ширше.

Чого тільки за три роки не навчиться дитина, хоч би якою нездібною чи неохочою до навчання була: різноманітних розписів (навіть якщо ти не дизайнер) на чернетці в кращому випадку, на свіжопофарбованій парті, на своїх руках, руках товариша, який забажав безкоштовне тату. А яку радість отримують наші викладачі, коли на останній сторінці конспекту наткнуться на чудові літературні замальовки. Щастя, коли це буде всього лиш невинний діалог двох запальних учениць на тему «Побачення та його результати» або ж «Космічна довжина уроку і коли ж, нарешті, приземлення». По-особливому викладачі реагують на таланти учнів у напрямку «Портрет», з уточненням: «намалюй свого вчителя». Учнями такі «завдання» сприймаються на «ура»!

Неможливо не відзначити й жагу до розвитку професійних навичок у формі ділової, досить-таки інтелектуальної гри «Морський бій», де реалізуються найпрацелюбніші учні. А на найвищому п'єдесталі серед дівчачих умінь – пророкування долі. Підходяще місце й момент для цього обряду – УРОК. Та й хіба це погано, що під ритмічно-пісенну мову вчителя-екстрасенса щодня сотні дівчат, зосередившись і скрутившись за партою клубочком, дізнаються імена своїх суджених, які раз кохають, а інший – ненавидять (це вже залежить від екстрасенсорних здібностей учителя).

Крім курсової підготовки ворожбитів, учні нашого **ННУ №2255**, повільно, але впевнено проходять курси акторів. Знання предмета не так захоплює, як практика з театрального мистецтва. Уяви: ти весь урок тараториш з подругою, пирскаєш зо сміху, а на зауваження викладача вперто запевняєш, що тебе завжди обмовляють, що ти найуважніший і найскромніший учень. Викладач, хоч-не-хоч, погоджується або відступає. А ти розумієш, що вчишся недаремно, що виховав у собі благородні риси: незламність, вірність таємниці. Та й результат видно: ще жоден учень не зізнався, що саме він зриває урок. Крім того, в найбільш шумні моменти уроку розумники-«партизани» переповідають чи доповнюють тему менш здібним друзям (хоч це, на жаль, поки що не доведено через їхню скромність), чим ненароком заважають учителю.

Та ось перерва. Після першого-другого уроку голодні й неголодні учні поспішають у їдальню за «італійським делікатесом» – піцою, яка дістається щасливчикам. Вона в нас – як лотерейний виграш. Зате славнозвісних пиріжків з «секретом-фокусом» вистачає на всіх. Варто витягти з нього обережно відоме чужорідне тіло, мовити знамените «трах-тібідох» – і бажання здійсниться.

Проте учні загадуванням бажань не надто захоплюються, бо все одно не вдається уникнути, наприклад, чергування в кабінеті. Після обідньої перерви ми не такі енергійні та життєрадісні. Стогнучи, наче верблюди, підіймаємося на вищі поверхи, волочимо на своїх горбах, зароблених тяжкою учнівською працею, сумку чи пакет з мільйоном, здається, зошитів, верхній одяг і, торбу зі спортивним одягом та взуттям. Щодо спортивного причандалля, то в нас прижилася традиція «Загуби й пошукай». Учні традиційно ненавмисне залишають під партами свої дорогоцінні торбинки, а перед фізкультурою дружно вирушають на їх пошуки, випробовуючи щастя: пощастить – знайду, не дуже – через місяць, ні – мама купить нові речі разом з новою торбинкою.

Але сумувати нема коли. Закінчується перерва. Хоча шлунок не вдалося вгамувати, бо стипендію витратив на більш потрібні речі (не називатиму їх), забігаєш із дзвоником на урок і про їжу тут же забуваєш, пірнувши з головою у неповторний світ пізнання нового, цікавого. Що казати – вчитися подобається всім, не дивлячись на нарікання чи невдоволення. Спасибі, рідне училище, за чудову пору нашого життя! Спасибі, газето, що вислухала мене!

Н. Ененушник,
шанувальник газети «25 плюс»

Ведуча сторінки
Ольга Сідорук:

До Дня працівників освіти та Дня народження Учнівської Республіки оголошувався конкурс для тих, хто любить помріяти,

«Якби я був директором...»

Це був конкурс НАКАЗів. Найбільшим мрійником виявився учнівський колектив гуртожитку в особі старости гуртожитку Юлії Апухтіної, який отримав медаль імені О.О. Гаврилюка. Цікавими були й накази від 27 і 13 груп. Ось витяг з наказу-переможця.

НАКАЗУЮ:

1. Підвищити стипендію на 100%.
2. Надати педагогам за шкідливі умови праці безстрокову відпустку до санаторію «Синяк».
3. Встановити кондиціонери та СВЧ-печі в кожній кімнаті гуртожитку.
4. Надати вихователям гуртожитку 7 вихідних на тиждень (нехай не заважають учням вирішувати особисті питання).
5. Відкрити у вестибюлі гуртожитку кафе «У Васюри» (перший внесок – мішок картоплі від Васюри).
6. Проводити заняття з 12 до 24 години за єдиною темою «Шкідливість куріння».
7. Відкрити в гуртожитку курилку «Місце зустрічі змінити не можна».
8. Провести за вікнами кожної кімнати сміттєпровід.
9. Придбати для майстерень парасолі на кожне робоче місце.
10. Придбати для потреб бібліотеки утеплені тапочки (по дві пари біля кожного стола.
11. В зимовий період мешканцям гуртожитку видавати апельсини та інші вітамінні добавки.

ОГОЛОШУЄМО
КОНКУРС «ВЕСЕЛЕ ФОТО»
на приз газети «25 плюс»!
Друкуються тільки авторські фотографії (не з Інтернету).
Оцінюватимуться як фотографії, так і підписи до них.

Веселий барабанщик

Фото Галинки Брошневської

Поетичний дебют першокурсника

Аня Хом'як

***

Ця тиша з'їсть мене, я знаю.
Вона в полон мене взяла
І ковдрою тяжкою вкрила,
І самотою обплела.
Моя душа немов завмерла,
Бо береже твої уста,
Все інше з пам'яті зітерла,
Все інше – то лиш пустота.
Вві сні я бачу: ось ми двоє,
Ось я торкаюсь твоїх пліч…
Нема тепер мені спокою,
Тяжка мені і тиша, й ніч.
Я прагну так до тебе знову,
Без тебе день мина за рік.
Не вдягну ж душу у обнову…
Моя душа – твоя навік.

***

Що таке безмежність?
Дума це моя?
Чи порожнє небо,
Чи без тебе я?
Це – моє кохання,
Що вночі не спить.
Це – коли серденько,
Тобою болить.
Це – душі нестримність,
Пристрасті гроза,
Це – мої страждання
І моя сльоза.
Це – мої шукання,
Світлі почуття,
Мрії і бажання,
І душі життя.

***

Прислухайся: це – тиша…
Це дотик ранньої роси,
Це дотик чистої сльози,
Що скапує з лиця додолу…
Прислухайся: це – дихання вітрів,
Це спокій неба синього.
Усе завмерло, все мовчить.
Ну, і нехай…
То, може, так і треба.
Нехай мовчить. Хоча й недовго.
Хай ще поплаче ця роса.
Щоб кожен дотик відчувався…
Та не відчуєш лиш небес…

Саша Мацелепа

Життя

Життя на світі цьому сьогодні … невисоке –
Не вміють люди думати про вічне.
А треба жити з чистою душею,
Без крові, злочинів, жахіть трагічних.
Якби ж то люди жили без брехні
І так, щоби за завтра нам не було страшно,
І щоб сьогодні жити як останній день,
І не засуджувати день вчорашній.
Це ж дуже просто – зрозумів би кожен.
І можна йти спокійно в майбуття.
Цінуй, людино, те що нині маєш, –
А маєш найцінніше-бо – ЖИТТЯ!

Любов

Любові слів тобі наговорити
Так хочеться у римах, у віршах.
І як мені їх серцем наловити,
Що геть розсипала закохана душа.
То що ж таке любов? Живу й не знаю.
Це щось непізнане у серці проросло.
Й хтозна: на радість, чи на біль зростає.
Та тільки б не зів'яло, щоб жило!

Думки вголос

Ані Хом'як

- Наш театр – життя, а ми театральні ляльки в руках богів…
- Потрібно навчитися жити, щоб відчути, що ти живеш.
- Прислухайся до себе і навчишся слухати інших.
- Досягаючи нової мети, ми щораз удосконалюємо себе.

Галі Брошневської

- Кожен знає, що життєва дорога складається з чорних і білих смуг. Зазвичай, чорні переважають. Але що коли спробувати перехитрити дорогу: вийти на білу смугу і йти не впоперек неї, а вздовж, забувши про всі неприємності й незгоди.

- Настрій юнки можна порівняти з погодою: то сяє сонечко, а то раптом зірвався ураган. Її помисли, її думки – як ураган. Мить – і він пролетів у голові, серці, душі, перевернувши, збуривши все, що трапилося на шляху. Його не відвернути й не зашкодити йому. І наслідки інколи можуть бути катастрофічними…

Хто я?

Хто я? Чому не смію відкрити обличчя? Може, тому, що душа ранима. Хочеться інколи відчинити навстіж її віконця і для сонячних променів, і для людей. Та боюсь, щоб не плюнув хто в те віконце чи камінець не кинув. А якщо ти утаємничена, то зовсім не важко відкритися, довірити потаємне, мрії й при цьому тебе ніхто не огудить.

Якось мені одна людина порадила: «Хочеш, щоб люди бачили тебе в іншому образі – грай. Грай не для когось, а для себе». В реальності важко змінити себе, свої звички, ставлення до життя, а в якусь мить, у мить натхнення, коли думки вириваються з самого серця і просяться на білий, такий чистий, невинний папір, можна дати їм волю, не оглядаючись довкола. Я подумала, що, може, й справді таким чином допоможу сама собі. Бо ж як важко буває носити в серці наболіле, а ще важче висловити, бо так по-різному сприймається людьми. Хай тільки друзі простять мені, що пишу під вигаданим ім'ям, хоча справжні друзі зрозуміють.

Есмеральда

Від редакції: *А що думаєте з цього приводу ви, наші юні читачі? Чи часто трапляються в молодої людини ситуації, коли хочеться висловитись під вигаданим іменем або навіть побути в іншому образі? І чому, як ви гадаєте, це проблема в основному молодіжна? Для цієї розмови чи, пак, дискусії пропонуємо нову рубрику:*

«Бажаю висловитись…»,

в якій подаватимуться матеріали під вигаданим ім'ям (псевдонімом). Отже, пишіть сміливо, вступайте в дискусію!

Есмеральда

Втрачена Душа

Вітер листям шелестить
ніжно тополиним.
Я дивлюся на дорогу
поглядом тужливим.
Пильно я спостерігаю,
як ангел страждає –
Та, яку він покохав, іншого кохає!..
Сльози капають, мов грона
спілої калини,
Він утік кудись би швидко,
та нема вже сили!
Він не знає, що кохання
швидко погасає.
Та вже пізно. Його тіло
душа покидає!

Редактор: Ольга Оріщина
Заступник редактора: Галина Брошневська
Редакційна колегія: Дар'я Ацегейда, Марина Нікітішена, Вероніка Грищук, Мирослава Присяжна, Ольга Сідорук, Анна Хом'як, Тетяна Дрозд, Олександр Мацелепа, Анастасія Матвієнко, Вікторія Юзікова

Вище професійне училище №25

Редактор-консультант: Тетяна Боднарук
Консультант з питань інформації: Людмила Романова
Відповідальний за випуск: Анатолій Радченко